

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

JOSH MALERMAN

MALORIE

Traducere din limba engleză
LIVIU SZÖKE

LITERA

București
2020

1

Tom scoate apă din fântână. Lucru pe care l-a făcut o dată la două zile în cea mai mare parte a ultimilor zece ani, un deceniu întreg de când Tabăra Yadin a ajuns să fie căminul lor. Olympia crede că tabăra a fost odată un avanpost în epoca Vestului Sălbatic. Ea a citit aproape toate cărțile din biblioteca taberei (peste o mie), inclusiv cărți despre istoria statului Michigan. Și crede că această clădire principală a servit pe post de crâșmă. Baraca Unu a fost închisoarea. Tom nu știe dacă ea are dreptate, deși nu vede nici un motiv pentru care să nu o creadă. Când au sosit creaturile, era o tabără de vară pentru copii evrei, măcar de asta sunt cu toții siguri. Acum, e casa lor.

- Mână peste mână, spune el, prinzând funia care face legătura dintre Baraca Trei și ghizdul de piatră al fântânii.

O spune pentru că, în pofida funiilor care leagă toate construcțiile între ele (și chiar și Baraca Zece de pontonul în formă de H de pe lac), el tot încearcă să găsească o metodă mai potrivită de a se deplasa dintr-o parte în alta.

Tom nu poate să sufere bentițele. Uneori, când e lenea cea mai mare, nici nu se deranjează să folosească vreuna. Își ține ochii închiși. Dar regulile nesfârșite

instituite de mama sa îi rămân adânc înrădăcinate în minte.

Nu e suficient doar să-nchizi ochii. Ai putea fi luat prin surprindere și să-i deschizi. Sau ți i-ar putea deschide cineva.

Firește. Da. Teoretic, Malorie are dreptate. Teoretic, ea are mereu dreptate. Dar cine vrea să-și trăiască viața în teorie? Tom are șaisprezece ani. S-a născut în această lume. Și, până acum, nimic n-a încercat să-i deschidă ochii.

– Mână peste mână.

Aproape a ajuns. Malorie insistă ca el să verifice apa înainte de-a o aduce înăuntru. I-a spus de multe ori povestea a doi bărbați pe nume Felix și Jules. Cum tizul său, Tom-bărbatul, a testat apa pe care cei doi au adus-o în casă, apa despre care își făceau cu toții griji că ar fi fost contaminată de vreo creatură. Lui Tom cel tânăr îi place acea parte a poveștii. Înțelege perfect partea cu testarea apei. Ba chiar îl atrage ideea de-a obține informații noi despre creaturi. Orice detaliu în plus față de ce au ei acum ar fi bine-venit. Dar nu își face câtuși de puțin griji că ar putea înota ceva în apa pe care o beau. De asta se ocupă filtrul inventat chiar de el.

Și-n plus, în ciuda tendinței generale a lui Malorie, nici măcar ea nu ar crede că până și apa ar putea s-o ia razna.

– Aici! spune el.

Întinde mâinile și atinge ghizdul, înainte de-a se izbi de el. A străbătut de-atâtea ori acest drum, că ar putea să-l străbată și-n fugă, și tot s-ar opri în fața cercului de piatră.

Se apleacă peste margine și țipă în tunelul întunecat:

– Ieși afară de-acolo!

Surâde. Glasul îi reverberează – sunetul e bogat – și lui Tom îi place să-și închipuie că și acolo, jos, e cineva care-l strigă la rândul său. Căci oricât de norocoși ar fi fost să dea peste o tabără de vară abandonată, cu numeroase clădiri și dependențe, traiul acolo e destul de singuratic.

– Tom e cel mai bun! răcnește el, doar ca să audă ecoul.

Nu mișcă nimic în apa de dedesubt, iar Tom începe să tragă în sus găleata. E o manivelă normală, din oțel, pe care nu o dată a reparat-o. O unge în mod regulat, firește, dat fiind că tabăra le-a oferit tot ce aveau nevoie; o pivniță cu provizii în clădirea principală, care a făcut-o pe Malorie să izbucnească în plâns cu zece ani în urmă.

– O țevă care să ne aducă apă direct în casă, spune Tom, învârtind de manivelă. Am putea s-o punem exact unde se află acum funia. Trece prin filtrul deja montat. N-ar trebui decât să tragem de o manetă, și cu asta, basta! Apa curată vine direct la noi. N-ar mai fi nevoie să ținem cu toții de funie. N-ar mai trebui să ieșim deloc din casă.

Nu că drumul ar fi cine știe ce dificil. Și orice scuză de-a ieși afară e bună. Însă Tom vrea să îmbunătățească lucrurile.

Doar asta are în minte.

Odată găleata ajunsă sus, o scoate din cârligul ei și o cară înapoi la Baraca Trei, cea mai mare dintre toate, cea în care el, Olympia și Malorie au dormit în toți acești ani. Regulile mamei nu le-ar îngădui lui Tom și Olympiei să doarmă altundeva, în ciuda nevoilor lor tot mai stringente, regulă pe care Tom a urmat-o până acum.

Resp. *Petreceți toată ziua în altă baracă, dacă aveți nevoie.*

Dar dormim împreună.

Totuși. A trecut un deceniu.

Tom clatină din cap și încearcă să-și alunge ideea cu un surâs. Ce altceva ar mai fi de făcut? Olympia i-a povestit, în particular, despre diferențele dintre generații pomenite în cărțile ei. Ea spune că e ceva obișnuit ca adolescenții să simtă că părinții lor sunt „de pe altă planetă”. Tom e total de acord cu scriitorii în această privință. Malorie se poartă ca și cum fiecare clipă a fiecărei zile ar putea fi una în care să o ia cu toții razna. Iar Tom și Olympia au dezbătut și ei adesea, cu glas tare, în felul lor, dacă o viață merită trăită atunci când singurul tău țel e să rămâi în viață.

– Bine, mamă, spune Tom, zâmbind.

Îi e mai ușor să suradă gândindu-se la aceste lucruri, decât să nu o facă. În puținele ocazii când persoane străine au trecut pe lângă tabăra lor, pe lângă casa lor, Tom a izbutit să priceapă că Malorie e mult mai strictă decât majoritatea oamenilor. A simțit-o în glasurile celorlalți. A constatat-o în mod regulat și la școală pentru nevăzători. De multe ori, era jenant să se afle sub papucul ei în public. Oamenii se uitau adesea la ea ca și cum ar fi fost... care era cuvântul folosit de Olympia?

Abuzivă.

Da. Asta era. Nu contează dacă Olympia o consideră sau nu abusivă pe Malorie. Tom crede că e.

Dar ce poate să facă? Își poate lăsa bentița în casă. Își poate face notițe și visa să inventeze moduri de-a riposta împotriva creaturilor. Poate refuza să poarte mâneci lungi și glugă chiar și-n cele mai călduroase zile ale anului. Cum e azi.

Ajuns la ușa din spate a barăcii, aude mișcare de partea cealaltă a ei. Nu e Olympia, e Malorie. Asta înseamnă că nu poate să deschidă pur și simplu ușa și să lase înăuntru găleata cu apă. Până la urmă trebuie să-și pună gluga.

– Căcat, zice Tom.

Atâtea mici altercații, atâtea ciudățenii de-ale mamei sale, care se tot opune modului în care el vrea să trăiască și să se comporte.

Lasă găleata în iarbă și își ia hanoracul cu mâneci lungi și glugă din cuiul de afară. Își vâră brațele în mâneci, dar nu se deranjează și cu gluga. Malorie nu-i va verifica decât un braț.

Cu găleata iar în mână, bate în ușă de cinci ori.

– Tom? strigă Malorie.

Cine altcineva ar putea fi?

– Dap. Găleata numărul unu.

Va mai aduce încă patru găleți pe ziua de azi. Același număr ca de fiecare dată.

– Ai ochii închiși?

– Mamă, am bentița.

Ușa se deschide.

Tom îi dă găleata peste prag. Malorie o ia. Dar fără să uite să-i atingă și brațul în timpul manevrei.

– Bun băiat, spune ea.

Tom surâde. Malorie îi dă a doua găleată și închide ușa. Tom își dă hanoracul jos și îl așază la loc în cui.

E ușor să-ți păcălești mama când ea nu are voie să se uite la tine.

– Mână peste mână, repetă el.

Deși acum nu face decât să meargă de-a lungul funiei, cu găleata într-o mână. Malorie i-a zis de multe ori cum procedau în casa din Shillingham, casa în care s-a născut Tom. Își legau funia în jurul taliei și aduceau

apa, câte doi. Olympia spune că Malorie aduce vorba despre casă mai des decât își închipuie. Dar știu amândoi că vorbește despre asta doar până la un punct. Apoi, nimic. De parcă finalul poveștii ar fi prea sumbru, iar repetarea lui ar putea să atragă din nou nefericirea asupra lor.

Ajuns iar la fântână, cu brațul gol mai jos de mânecele scurte, Tom prinde în cârlig a doua găleată și rotește de manivelă. Metalul zăngăne pe piatră ca de fiecare dată, însă, în pofida cacofoniei de sunete dinăuntrul fântânii, Tom aude un pas venind prin iarbă, în stânga lui. Și mai aude un alt zgomot, ce pare a fi produs de roți.

O roabă împinsă pe lângă fântână.

Nu mai învârte de manivelă. Găleata mai are nevoie de câteva secunde să-și înceteze mișcarea.

E cineva acolo. Îl poate auzi răsufând.

Se gândește la hanoracul rămas în cui.

Alt pas. Un pantof. Iarba uscată se culcă altfel la pământ sub piciorul gol decât sub apăsarea tălpii solide a unui pantof.

Așadar, un om.

Nu întreabă cine e. Nu se clintește din loc.

Un al treilea pas, și Tom se întreabă dacă persoana respectivă știe că e și el aici. N-ar fi trebuit să-l audă și ea?

- Salut?

E glasul unui bărbat. Tom aude hârtie foșnind, ca atunci când Olympia dă paginile în timp ce citește o carte. Oare bărbatul are cărți la el?

Tom e speriat. Dar e și intrigat, totodată.

Un musafir.

Cu toate astea, nu răspunde. O parte din regulile lui Malorie capătă sens acum.

Tom se îndepărtează de fântână. Ar putea să o rupă la fugă către casă. N-ar fi chiar greu, și ar ști și când să se oprească.

În întunericul său personal, el are în permanență urechile ciulite.

- Aș vrea să stau de vorbă cu tine, spune bărbatul.

Tom mai face un pas. Atinge funia cu vârfurile degetelor. Se răsucește cu fața către casă.

Aude cum scârțâie roata aceea mică. Își imaginează că sunt arme în roabă.

Apoi se mișcă iute, mai iute decât obișnuia să străbată distanța dintre casă și fântână.

- Hei, spune bărbatul.

Dar Tom a ajuns deja la ușa din spate și a ciocănit de cinci ori, înainte ca bărbatul să mai poată rosti și alt cuvânt.

- Tom?

- Da. Grăbește-te.

- Ești...

- Mamă. Grăbește-te.

Malorie deschide ușa din spate și Tom aproape că o dărâmă când se repede înăuntru.

- Ce se petrece? întreabă Olympia.

- Mamă..., începe Tom.

Însă acum se-aude o bătaie la ușa din față.

Ușa e subțire și veche. Malorie s-a arătat deja îngrijorată de acest aspect; nu e de ajuns să oprească pe nimeni, și nimic, să intre înăuntru.

- E un bărbat, o informează Tom.

Dar Malorie l-a bătut deja pe umăr. Și știe și el ce înseamnă asta. Știe că și Olympia a primit aceeași bătaie ușoară.

Tom nu mai spune nimic.

Respect – Salutare, zice bărbatul aflat de partea cealaltă a ușii. Am venit cu recensământul.

Malorie nu-i răspunde. Tom se gândește la foșnetul hârtiilor, pe care l-a auzit mai devreme. O roabă plină?

– Știți ce înseamnă un recensământ?

Malorie nu-i răspunde. Tom consideră că ar putea fi nevoit să facă totuși ceva. Dacă bărbatul va încerca să doboare ușa, va trebui să acționeze într-un fel.

– Nu vreau să vă sperii, continuă bărbatul. Aș putea reveni altă dată. Însă e greu de zis când se va mai întâmpla.

Malorie nu răspunde. Tom știe că nici nu o va face.

Vrea să o întrebe pe Olympia ce înseamnă un recensământ.

– Vreau numai să stau de vorbă cu voi. Oricâți ați fi înăuntru. Ar putea salva vieți.

Malorie nu răspunde.

– Ce vrea? șoptește Tom.

Malorie îl prinde de încheietură, ca să-l facă să tacă.

– Deci, ce fac eu, continuă bărbatul, e să umblu de colo colo și să adun povești. Adun informații. Cunoscut câte ceva despre încercările eșuate de a privi creaturile. Am auzit povești de succes ale unor oameni care au reușit să ducă un trai mai bun. Știați că acum există și un tren care merge?

Malorie nu răspunde. Brusc, Tom își dorește să zică el ceva.

– Chiar aici, în Michigan... un tren. Și știați că acum există mai multe creaturi decât înainte? Se estimează că și-au triplat numărul de când au venit. N-ați observat o activitate mai intensă pe lângă casa voastră?

Malorie nu răspunde. Însă Tom chiar vrea s-o facă. Ce spune bărbatul ăsta îi stârnește cu adevărat

curiozitatea. De ce să nu facă schimb de informații? De ce să nu învețe? Pentru o viață mai bună, da, de ce nu?

– Există dovezi că una ar fi fost capturată, spune bărbatul. Cu siguranță oamenii au tot încercat.

Iar acum Tom știe de ce Malorie n-a zis nimic.

După standardele ei, bărbatul acesta nu e o prezență sigură. Simpla sugestie că cineva a capturat o creatură trebuie s-o fi făcut să încremenească. Dacă nu încremenise deja până atunci.

– Am liste, continuă bărbatul. Tipare. O mulțime de informații care vă pot fi de folos. Iar poveștile voastre, în schimb, i-ar putea ajuta pe alții. Vă rog. Haideți să stăm de vorbă.

Malorie nu răspunde.

Dar Tom o face.

– Ai toate informațiile scrise pe ceva?

Malorie îl strânge cu putere de încheietura mâinii.

– Da. Le am, zice, iar glasul îi trădează ușurarea. Am istorisirile cu mine. Chiar aici.

Malorie îl strânge atât de tare de încheietură, încât el trebuie să o prindă de mână ca să o facă să înceteze.

– Le poți lăsa pe veranda din față?

Olympia e cea care vorbește acum. Lui Tom îi vine s-o sărute.

Însă bărbatul rămâne tăcut o vreme. Apoi:

– Nu e tocmai un troc cinstit. Eu v-aș lăsa tot ce știu, fără să primesc nimic în schimb.

Până la urmă, vorbește și Malorie:

– Aducă-ne și pe noi pe lista celor care te-au refuzat. Tom aude un oftat prin lemn.

– Sunteți absolut siguri? întrebă bărbatul. N-am întâlnit prea des un grup. După cum vă puteți închipui, demersul meu nu e chiar cel mai fructuos, nici cel mai sigur. Sunteți siguri că nu vreți să mă primiți